

ženého mu výživného. Pokud jde o počáteční dobu, od níž dlužno platiti vyživovací příspěvky, uznal správně rekursní soud, že výživné dlužno přiznati ode dne podání soudního návrhu a nikoli teprve ode dne vydání prozatímního opatření, jak zřejmo z ustanovení § 1334 obč. zák. Zásada »nemo pro praeterito alitur« znamená pouze, že poručník dítěte nemůže žádati výživné za dobu minulou, t. j. za dobu před žádostí (žalobou), (jud. čís. 40 vídeň. nejv. soudu). Pokud napadá stěžovatel přiměřenost vyživovacích dávek určených rekursním soudem na 400 Kč měsíčně, vytýkáje rekursnímu soudu, že nepřihlížel ke skutečnému důchodu stěžovatelovu a k jeho chorobě, činí tak neprávem, neboť rekursní soud vzal ke všem těmto okolnostem patřičný zřetel a správně své rozhodnutí odůvodnil. Rekursní soud neprováděl právem přesné důkazy o příjmech stěžovatelových, vždyť při stanovení výše výživného prozatímním opatřením stačí pouhé osvědčení majetkových poměrů povinného, jinak by se, jak správně podotýká rekursní soud, předbíhalo konečnému rozhodnutí rozsudkem. Nebylo proto potřebí prováděti přesný odhad ceny a výnosu usedlosti stěžovatelovy soudními znalci, když ve spisech opatrovnických jsou jak cena, tak i výnos osvědčeny již odhadem obecního úřadu a když i výše příjmu jeho jest těmiže spisy osvědčena. Když pak rekursní soud měl za osvědčeno, že stěžovatel má roční pense 10.920 Kč, přídavek na dítě 1.200 Kč a z usedlosti příjem 16.310 Kč, tedy roční příjem 28.430 Kč, jeví se příspěvek měsíčních 400 Kč na 15letého nemocného syna, potřebujícího léky a lékařskou pomoc, přiměřeným jak potřebě dítěte, tak i majetkovým, rodinným a zdravotním poměrům otcovým.

Čís. 7515.

Ujednáním stran za rozepře, by sporné zvíře bylo odevzdáno do chování a ošetřování zvláštnímu uschovateli a že útraty uschovací nahradí strana, která ve sporu podlehne, byl i s uschovatelem založen jen soukromoprávní poměr, třebaže na žádost stran ustanovil uschovatele sporný soudce a může se uschovatel domáhati náhrady útrat na podlehnuvší straně jen pořadem práva.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1927, R I 926/27.)

Ve sporu, v němž domáhal se žalobce na žalovaném zrušení kupní smlouvy pro vadu krávy, dohodly se strany, by kráva byla dána soudními uschovateli do chování a ošetřování, a že útraty toho ponese strana, která ve sporu podlehne. Kráva byla odevzdána nejprve Františku K-ovi, poté Josefu Š-ovi. Po právoplatném skončení sporu, v němž žalobce podlehl, předložili František K. a Josef Š. vyúčtování útrat za úschovu krávy, podle něhož výdaje značně přesahovaly příjmy z užitků krávy. Soud prvního stolu ustanovil k vyřízení těchto účtů rok, při němž žalobce vyúčtování neuznal za správné ani ohledně výtěžku ani ohledně výživy krávy. Procesní soud schválil usnesením oba účty a uložil Josefu Š-ovi,

by žalobci vydal krávu s příbylým teletem, složí-li na soudě zálohu za pohledávku obou správců ve výši 5.000 Kč. **R e k u r s n í s o u d** zrušil napadené usnesení jako nezákonné. **D ů v o d y:** Proti usnesení prvního soudu podal žalobce stížnost a popírá údaje obou schovatelů ohledně vydojeného mléka a tvrdí, že kráva dojila více litrů denně, než tvrdí schovatelé, a že částky jimi účtované za krmení a obsluhu jsou přemrštěné a vytýká, že řízení v tom směru jest neúplné a věc nesprávně posouzena. Dále uvádí, že byl poškozen tím, že schovatel neprodal tele od krávy, ač se stěžovatel nabízel je koupiti, ale schovatel tvrdil, že má nabídku výhodnější. Konečně namítá přemrštěnost částky, kterou má podle napadeného usnesení platiti za výživu krávy s teletem od 11. července 1927 až do převzetí a opírá se proti přisouzení útrat straně žalované spojených s vyřízením účtů schovatelů. Ze stavu věci jest patrné, že se jedná o celou řadu sporných otázek. Vyřízení účtů schovatelů není součástí sporu, neboť uschování krávy provedeno bylo na základě souhlasného dohodnutí stran a i když Josef Š. byl místo Františka K-a soudem procesním za schovatele ustanoven, nemění to nic na právním poměru schovatele proti stranám sporným. Nejde o prozatímní opatření podle exekučního řádu uschováním ve smyslu § 379 ex. ř., v kterémžto případě exekuční soud schovatele zřizuje a tudíž také jeho odměnu upravuje (§ 259 ex. ř.), nýbrž o právní jednání mezi stranami, které pro předmět sporu zřídily si schovatele, pokud se týče soud procesní na návrh žalobce schovatele jiného ustanovil, avšak přes to právní poměr schovatele proti stranám posuzovati jest mimo spor a zvláště třeba jest proto o nárocích schovatelů rozhodnouti. Ježto nároky schovatelů jsou mezi nimi a žalobcem sporny, lze je vyřídit pouze sporem a nikoliv cestou řízení nesporného, jaké v tomto případě bylo soudem procesním zavedeno již po pravoplatném skončení sporu. Stížnost jest odůvodněna a bylo proto napadené usnesení zrušeno jako nezákonné.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu žalovaného.

D ů v o d y:

Rekursní soud správně vystihl, že ujednáním stran za rozepře, by sporná kráva byla odevzdána do chování a ošetřování zvláštnímu uschovateli a že útraty uschovací nahradí strana, která v rozepři podlehne, byl i s uschovatelem založen jen poměr soukromoprávní, třebaže na žádost stran ustanovil uschovatele soudce, neboť uschovatel nestal se tím orgánem soudním a jeho práva a povinnosti jest posuzovati podle předpisu o smlouvě schovací (§ 968 obč. zák.), nárok schovatele na náhradu nákladů schovacích lze tedy uplatniti jen pořadem práva. Mýlným jest názor v dovolacím rekursu hájený, že prý tu jde o prozatímní opatření, poněvadž toto lze jen k návrhu ohrožené strany a za podmínky § 379 odst. 2 ex. ř., po případě § 381 čís. 1 a 2 ex. ř. povolit, avšak na prozatímní opatření nebyl návrh učiněn a nemohlo proto býti ani povoleno.